

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **REMA Systém, a.s.**, IČ: 64510263, se sídlem Praha 4, Budějovická 1667/64, zast. JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10-Vršovice, Vršovická 1443/65, za účasti osoby na řízení zúčastněné: **ASEKOL, s.r.o.**, IČ 273 73 231, se sídlem Praha 4, Československého exilu 2062/8, zastoupené Mgr. Janem Kořánem, advokátem se sídlem Opletalova 55, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o návrhu žalobce na jeho zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení jako provozovatele kolektivního systému pro zajištění financování nakládání s historickými elektrozařízeními ze skupiny 3. a na zápis výrobců uvedených v příloze č. 2 rozhodnutí žalovaného ze dne 18.1.2006, č.j. 5194/ENV/720/05 do Seznamu, vedeném žalovaným původně pod sp.zn. 5194/ENV/720/05, následně spojeném s řízením vedeným žalovaným původně pod sp.zn. 5193/ENV/720/05, vedeným se společností ASEKOL s.r.o., usnesením žalovaného ze dne 14.12.2012 č.j. 21841/ENV/12 1424/720/12),

t a k t o:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí ve věci vedené pod č.j. 21841/ENV/12 1424/720/12, a to ve lhůtě padesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 37 976,-Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. et. Mgr. Tomáše Sequense, advokáta.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou Městskému soudu v Praze 6. 2. 2012 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném původně žalovaným pod sp.zn. 5194/ENV/720/05, v němž žalovaný, poté co bylo předchozí rozhodnutí ministra životního

prostředí (dále jen „ministr“) ze dne 30. 5. 2006 o zamítnutí rozkladu žalobce zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze 5 Ca 187/2006 -113, a poté co ministr sám zrušil rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „ministerstvo“), jako orgánu I. stupně, podle žalobního tvrzení žalovaný řádně nepokračuje. Žalovaným je vedeno společné řízení o návrhu žalobce a současně návrhu společnosti ASEKOL, s.r.o., kdy se každý z navrhovatelů domáhá, aby byl zapsán do Seznamu jako provozovatel kolektivního systému, který bude zajišťovat financování nakládání s historickými elektrozařízeními pro danou skupinu elektrozařízení pocházejícím z domácností č. 3 a zápisu jím zastoupených výrobců elektrozařízení do Seznamu podle § 37i zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů. Zapsán jako provozovatel kolektivního systému pro historická elektrozařízení, kterými jsou elektrozařízení pocházející z domácností, uvedená na trh do dne 13.8.2005, a určená je zpětnému odběru (§ 2 písm.a) vyhlášky č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování s nimi) mohl být dle § 13 odst. 1 cit. vyhlášky pro každou skupinu elektrozařízení zapsán jen jeden kolektivní systém, resp. jeden provozovatel tohoto systému, který pak zajišťuje financování nakládání s historickými elektrozařízeními, a to provozovatel s největším podílem na trhu pro danou skupinu elektrozařízení. Rozhodnutí o zápisu provozovatele kolektivního systému pro určitou skupinu historických elektrozařízení do Seznamu je tak rozhodnutím o právech a povinnostech výrobců elektrozařízení a provozovatele kolektivního systému, zakládá výrobcům povinnost využívat a financovat konkrétní kolektivní systém, zapsanému provozovateli pak oprávnění tento systém provozovat a pod. Vzhledem k předmětu daného řízení a k tomu, že došlo ke spojení řízení vedeného o návrhu žalobce s řízením vedeným o návrhu společnosti ASEKOL, s.r.o. soud jako s osobou na řízení jednal i s tímto subjektem, který se do řízení přihlásil.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 15.4.2009 rozsudkem 5Ca 187/2006-113 bylo zrušeno rozhodnutí ministra ze dne 30.5.2006 č.j. 3228/M/06, sp.zn. R/1829-A, kterým byl zamítnut jeho rozklad a kterým bylo potvrzeno rozhodnutí ministerstva ze dne 18.1.2006 č.j. 5194/ENV/720/05, kdy mj. byl tímto rozhodnutím zamítnut návrh žalobce na zápis žalobce a jím zastoupených výrobců elektrozařízení do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností ze skupiny č. 3. Soud věc vrátil k dalšímu řízení, rozsudek nabyt právní moci dne 8.6.2009. *(Soudu je z úřední činnosti známo, že o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozhodl dne 26.8.2010 pod č.j. 1 As 17/2010-294, pozn. soudu).* Žalobce uvádí, že následně urgoval dne 25.6. 2009 a 15.7.2009 u ministra pokračování v řízení o rozkladu, ministr však zůstal nečinný.

Žalobce proto dne 14.8.2009 adresoval ministrovi žádost podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu o uplatnění opatření proti nečinnosti dle ust. § 80 odst. 4 správního řádu, ani na tuto nebylo reagováno, proto žalobce zaslal dne 16.10.2009 ministrovi předžalobní upomínku. Až na toto bylo reagováno a ministr rozhodl následně dne 9.12.2009 pod č.j. 5367/M/09,98491/ENV/09 a zrušil rozhodnutí ministerstva ze dne 18.1.2006 č.j. 5194/ENV/720/05 ve výroku - bodech B1a B2 a vrátil věc k dalšímu řízení ministerstvu, které následně přerušilo řízení dne 26.1.2010. Žalobce se proti tomu odvolal a ministr zrušil rozhodnutí o přerušení řízení rozhodnutím ze dne 28.7.2010, které nabylo právní moci dne 30.7.2010.

Následně zůstal žalovaný opět nečinný, ač bylo jeho povinností v řízení pokračovat, a to nejpozději dnem, kdy mu bylo oznámeno rozhodnutí ministra ze dne 28.7.2010, č.j. 3461/M/10,64188/ENV/10,sp.zn. R/2272, avšak nestalo se tak a od vydání uvedeného rozsudku tak uplynuly 3 roky.

Žalobce podal návrh na opatření proti nečinnosti žalovaného ministrovi dne 21.10.2011, k tomuto ministr sdělil dne 23.11.2011, pod č.j. 83378/ENV/11 že pověřil příslušný útvar k zahájení bezodkladných úkonů. Od doručení tohoto přípisu žalobce však opět uplynuly více jak dva měsíce, aniž by žalovaný učinil jakýkoli další úkon, žalobce tak má za to, že vyčerpal bezvysledně prostředky k ochraně proti nečinnosti, proto se žalobou ze dne obrací na soud.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že řízení vedené pod č.j. 5194/ENV/720/05 je vedeno na základě pravomocného rozhodnutí ministra ze dne 9.12.2009 pod č.j. 5367/M/09,98491/ENV/09, sp.zn. R/1829-A, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu žalobce - společnosti REMA Systém, a.s. ze dne 1.2.2006, proti rozhodnutí ministerstva ze dne 18.1.2006 č.j. 5194/ENV/720/05 tak, že část tohoto rozhodnutí ministerstva označená jako B1 a část označená jako B2, kterými byl zamítnut návrh žalobce ze dne 11.10.2005 byly zrušeny, v ostatních částech bylo rozhodnutí potvrzeno. Vedle tohoto řízení probíhalo i řízení o zápisu provozovatele kolektivního systému společnosti ASEKOL s.r.o., a jím zastoupených výrobců, pod č.j. 5193/ENV/720/05 (o návrhu na zápis též mj. pro sk. 3), kdy rozhodnutím žalovaného ze dne 22.12.2005 pod uvedeným č.j. došlo k zápisu společnosti ASEKOL, s.r.o. do Seznamu jako provozovatele kolektivního systému, toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ministra č.j. 1312/M/11,23927/ENV/11, sp.zn. R/1811.

Ve vazbě na zrušující rozsudky č.j. 5Ca 187/2006-113 ze dne 15.4.2009 a č.j. 7Ca 118/2006-165 ze dne 17.12.2010 (*o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25.5.2011 č.j. 3As 8/2011-287, pozn. soudu*) musí žalovaný v novém řízení pro danou skupinu vést společné řízení, zapsat do Seznamu lze jen jeden kolektivní systém, a to ten, který zastupuje výrobce s největším podílem na trhu, o zápis žádá více provozovatelů, kteří současně tvrdí, že disponují tímto největším podílem, je proto nutno zjistit podíl obou konkurentů a případně dalších žadatelů. Žalovaný proto následně 14.3.2012 vydal usnesení o spojení věcí, v současnosti je prováděno rozsáhlé dokazování. V závěru žalovaný poukázal na to, že dle právní úpravy mohou za současné situace do vydání nového pravomocného rozhodnutí vykonávat uvedenou činnost oba žadatelé, není tedy žalobce závažným způsobem zkrácen na svých právech, termín vydání rozhodnutí nelze předjímat vzhledem k nutnosti posouzení zákonných podmínek pro zápis do Seznamu. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice z 15.5.2012 pak namítl, že nebyl seznámen s usnesením o spojení věci ani žádnými dalšími úkony žalovaného, o provádění důkazů je pak povinen žalobce vyrozumět, nutnost provedení důkazu znaleckým posudkem zpochybnil.

Městský soud v Praze při prvním projednání žalobu usnesením ze dne 14.2.2013 č.j. 10A 22/2012-103 odmítl pro opožděnost, když vycházel z toho, že žalobce počátek jednorocní lhůty dle § 80 s.ř.s. pro podání žaloby odvíjí nikoli od posledního úkonu žalovaného ve věci vůči němu učiněného (rozhodnutí ministra ze dne 28.7.2010, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o přerušení řízení) a konce lhůty 60ti dnů pro vydání rozhodnutí ve věci dnem 30.9.2010, ale za tento úkon považuje odpověď na návrh k uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Pro úplnost soud poukázal na související správní řízení, která jsou mu s úřední činností známa a skutečnosti z nich plynoucí, totiž, že z žaloby podané tomuto soudu žalobcem ve věci vedené tímto soudem pod sp.zn. 11A 130/2011 přímo vyplývá, že v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze 7Ca 118/2006-165, rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3As 8/2011 z 25.5.2011 (v souvislosti s předchozím

rozsudkem sp.zn. 1As 17/2010), bylo dne 30.5.2011 žalobci doručeno rozhodnutí ministra ze dne 25.5.2011, č.j. 1312/M/11,23927/ENV/11, kterým ministr zrušil části výroků(A1)a (A2) rozhodnutí ministerstva ze dne 22.12.2005, č.j. 5193/ENV/720/05, které svědčily ve prospěch společnosti ASEKOL, s.r.o.(byla zapsána jako provozovatel systému pro skupinu 3.), ve zbytku uvedené rozhodnutí potvrdil.

Ke kasační stížnosti žalobce bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013 č.j. 9Ans 1/2013-52 shora uvedené usnesení Městského soudu v Praze zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení se závěrem, že opožděnost nebo včasnost podání žaloby se posuzuje i nad rámec tvrzení účastníků podle skutečného stavu. Posuzování splnění podmínek pro podání správní žaloby podle skutečného stavu a nikoli výlučně podle tvrzení účastníků vyplývá z práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Při opětovném projednání podané žaloby soud vycházel z ust. § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z podkladů předložených soudu a mj, i uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutím ze dne 18. 1. 2006, č. j. 5194/ENV/720/05, rozhodl žalovaný mj. o zamítnutí návrhu žalobce a jím zastoupených výrobců elektrozařízení na zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení pro zajištění financování nakládání s historickým elektrozařízením pocházejícím z domácností ze skupiny č. 3 (dále jen „Seznam“). Následný rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítl ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 30. 5. 2006, č. j. 3228/M/0639691/ENV/06, sp. zn. R/1829-A.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který jí vyhověl rozsudkem ze dne 15. 4. 2009, č. j. 5 Ca 187/2006 - 113. Městský soud dospěl k závěru, že je třeba, aby správní orgán dal všem žadatelům o zápis možnost prokázat svá tvrzení směřující k požadovanému zápisu do Seznamu a zároveň i jim dal možnost zpochybnit tvrzení žadatelů konkurujících. Vhodný procesní postup k zajištění zmíněného pak městský soud shledal ve vedení jednoho (společného) řízení o všech žádostech, nikoliv v dosavadní praxi vedení oddělených řízení s jednotlivými žadateli. Z toho důvodu městský soud napadené rozhodnutí ministra životního prostředí v rozsahu napadených výroků zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po opakovaných urgencích ze strany žalobce ministr životního prostředí věc znovu posoudil a rozhodnutím ze dne 9. 12. 2009, č. j. 5367/M/0998491/ENV/09, sp. zn. R/1829-A, zrušil výše zmíněné rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2006, č. j. 5194/ENV/720/05, v tom rozsahu, ve kterém byl zápis žalobce zamítnut. Vázán právním názorem městského soudu dospěl k závěru, že Ministerstvo životního prostředí musí v dalším rozhodnutí vymezit, jaké podklady shromáždilo a jak je hodnotilo, stejně tak jako musí umožnit všem účastníkům, aby se s těmito podklady seznámili. Žalovaný na toto rozhodnutí reagoval usnesením ze dne 26. 1. 2010, č. j. 6834/ENV/10, kterým přerušil řízení. Ministr životního prostředí toto usnesení zrušil svým rozhodnutím ze dne 28. 7. 2010, č. j. 3461/M/1064188/ENV/10. V něm konstatoval, že „je povinností ministerstva vymezit okruh účastníků řízení č. j. 5194/ENV/720/05 a věc meritorně rozhodnout“.

Žalovaný byl ve věci vázán právním názorem ministra životního prostředí dle § 90 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 4 s. ř., který měl svůj základ v rozsudku městského soudu potvrzeném i Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010 - 294). Za této situace byl žalovaný povinen vést

společné řízení s žadateli o zápis, a to včetně osoby zúčastněné na řízení. V Seznamu však k 30. 7. 2010 byla pro danou skupinu elektrozařízení stále zapsána osoba zúčastněná na řízení, o jejímž zápisu rozhodl žalovaný dne 22. 5. 2005, č. j. 5193/ENV/780/05. Toto rozhodnutí tvořilo překážku vedení společného řízení s osobou zúčastněnou na řízení, neboť její žádosti bylo již vyhověno. Žalovaný nemohl ve věci rozhodnout do doby, kdy rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 25. 5. 2011, č. j. 1312/M1123927/ENV/11, bylo zrušeno rozhodnutí o zápisu osoby zúčastněné na řízení do Seznamu. S ohledem na zvláštnost právní úpravy, nestandardní procesní situaci vzniklou počátečním ústavně nesouladným postupem žalovaného a zákonem založenou vázanost právním názorem nadřízeného správního orgánu a správních soudů, žalovaný mohl ve věci rozhodnout nejdříve poté, co odpadla překážka řízení – zápis osoby zúčastněné na řízení do Seznamu. Nejdříve od této doby totiž mohl žalovaný vést řízení v souladu se závazným právním názorem nadřízeného správního orgánu a městského soudu.

Oproti tomu, jak uvedl již Nejvyšší správní soud, skutečnost, že společné řízení by mělo být vedeno i se společností RETELA, s. r. o., a že žádost o zápis do Seznamu byla této společnosti pravomocně zamítnuta, nebránila dalšímu vedení řízení, protože „*Správní řád v § 48 odst. 2 upravuje překážku řízení v podobě překážky věci pravomocně rozhodnuté (rei administratae) tak, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou. Správní řád tím zakládá překážku řízení pouze v případě, že právo již bylo v totožné věci přiznáno nebo povinnost uložena; pokud byla žádost účastníka řízení zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým by právo „bylo přiznáno“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 – 73). Tento názor potvrzuje i odborná literatura, podle níž negativní správní rozhodnutí nabývají v řízení na návrh toliko formální právní moci, nikoliv však právní moci materiální (viz Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 502 – 503). Zamítavá rozhodnutí o zápisu do příslušného Seznamu tedy nejsou překážkou pro další vedení řízení.“*

Pakliže žalobce podal dne 21. 10. 2011 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, neboť dospěl k závěru, že žalovaný nadále nekoná a následně byl o učiněných opatřeních ministrem životního prostředí informován sdělením ze dne 23. 11. 2011, č. j. 83378/ENV/11, avšak žalovaný nadále ve věci nekonal, obrátil se žalobce důvodně na soud s touto žalobou.

Žalovaný v průběhu tohoto soudního řízení poukázal na to, že usnesením ze dne 14.3.2012, č.j. 21841/ENV/12, 1424/720/12 správní řízení vedená pod č.j. 5194/ENV/720/05 a č.j. 5193/ENV/720/05 spojil ke společnému řízení, a tvrdil, že provádí „rozsáhlé dokazování“ stran stanovení procentuálního podílu výrobců, resp. že je nutno vypracovat nový znalecký posudek, který však nebyl zadán z důvodu krácení finančního rozpočtu v rámci resortu. Tato obrana žalovaného, aniž by byla doložena prováděnými úkony z jeho strany v daném řízení, tak žádnou činnost nedokládá. Již Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku v této věci poukázal na to, že „*Městský soud vyšel z obecné úpravy § 71 odst. 3 s. ř. a k době třiceti dní pro rozhodnutí připočítal dalších třicet dní, neboť shledal, že jde o zvlášť složitý případ [§ 71 odst. 3 písm. a) s. ř.]. Stěžovatelka však tvrdí, že takto určená doba je příliš krátká. Vychází z tvrzení žalovaného, že pro odstranění pochybností v řízení je nezbytné vypracování znaleckého posudku, který však žalovaný doposud nezadal z důvodu krácení prostředků jemu svěřeného rozpočtu. Z toho důvodu se stěžovatelka domnívá, že lhůta pro rozhodnutí by měla být prodloužena i o dobu nutnou pro zpracování posudku. Této kasační námitce Nejvyšší správní soud nemohl vyhovět. Zmiňuje-li § 71 odst. 3 písm. b) s. ř. zpracování posudku, je myšlen posudek, který je již zpracováván nebo k jehož zpracování má skutečně a bezprostředně*

dojít. Pod toto zákonné ustanovení není možné zahrnout posudky, které mají být zadány v budoucnu a za podmínky, že na jejich zpracování bude dostatek finančních prostředků. Dobu pro zpracování takového hypotetického posudku není možné do lhůty pro vydání rozhodnutí započítat, nemůže tedy ovlivnit délku lhůt ve prospěch stěžovatele v případě podání žaloby proti nečinnosti, ale ani délku lhůty pro rozhodnutí ve prospěch žalovaného.“. Z uvedeného tak je nutno uzavřít, že žalovaného zavazovala lhůta maximálně 60 dnů k vydání rozhodnutí o žádostech žadatelů, počínající nejdříve dnem právní moci rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 25.5.2011. Žalovaný však ve věci zůstal nečinný i přes žalobcem podaný návrh na opatření proti nečinnosti. Žalovaný měl vést společné řízení, ke spojení ke společnému řízení došlo až po podání žaloby dne 14.3. 2012, a ani poté rozhodnutí v tomto řízení vydáno nebylo.

Úspěšnou obranu žalovaného pak nemůže představovat ani jeho tvrzení při opětovném projednání žaloby dne 8.10.2013, kdy žalovaný potvrdil, že rozhodnutí vydáno nebylo, že řízení je vedeno pod jednacím číslem, pod nímž bylo vydáno usnesení o spojení věcí a kdy toliko tvrdil, že se projednává metodika pro stanovení procentuálního podílu rozhodného pro stanovení podílu na trhu u jednotlivých žadatelů o zápis do Seznamu. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu soud zkoumá pouze to, zda žalovaný správní orgán je či není nečinný, úkolem soudu je tak posoudit, zda žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žádostech žalobce a dalších žadatelů o zápis do Seznamu v řízení, které bylo uloženo žalovanému vést jako řízení společné; soud není oprávněn řešit, jak má žalovaný ve věci samé rozhodnout.

Na základě shora uvedeného má soud za nesporné, že žalovaný nerozhodl ve lhůtě stanovené zákonem a ani nečinil žádné úkony směřující k vydání rozhodnutí následně po uplynutí této lhůty a rozhodnutí ke dni projednání žaloby soudem dne 8.10.2013 vydáno nebylo, nedošlo ani z důvodů zákonem stanovených k přerušení lhůty k vydání rozhodnutí. Časový úsek minimálně od doby, kdy odpadla poslední překážka vedení společného řízení ve věci podaných žádostí žadatelů o zápis do Seznamu (konečně i časový úsek po vydání usnesení o spojení ke společnému řízení) byl pro vydání rozhodnutí dostatečný.

Soud proto uložil žalovanému vydat ve věci rozhodnutí, přitom s ohledem na povahu věci stanovil jako přiměřenou k vydání rozhodnutí lhůtu 50 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Soud dodává, že povinnost žalovaného rozhodnout a tedy vydat v řízení zahájeném na základě původních žádostí žadatelů, nyní společně vedeném, rozhodnutí, není dotčena lhůtou stanovenou v ust. § 37n odst. 3 zákona o odpadech, na níž poukazovala osoba na řízení zúčastněná, že totiž osmiletá lhůta počínající dnem účinnosti novely č. 7/2005Sb. zákona o odpadech tj. 12.8.2005 uplynula 13.8.2013. Podle ust. § 37n (Financování nakládání s elektrozařízením pocházejícím z domácností) odst. 3) platí, že „Bylo-li elektrozařízení uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005, jsou k zajištění zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení pocházejícího z domácností, které bylo zpětně odebráno podle § 37k a 38, výrobci povinni vytvořit systém, do kterého v odpovídajícím rozsahu, zejména podle podílu na trhu, přispívají všechny osoby, které jsou podnikatelsky činné v okamžiku vzniku příslušných nákladů. Na dobu osmi let od účinnosti tohoto zákona a na dobu deseti let v případě elektrozařízení uvedeného ve skupině 1 přílohy č. 7 k tomuto zákonu od účinnosti tohoto zákona mohou tyto osoby při prodeji nových elektrozařízení odděleně uvádět náklady na zpětný odběr, zpracování a odstranění elektrozařízení uvedených na trh do dne 13. srpna 2005. Uvádí-li výrobce, ve smyslu tohoto ustanovení, náklady

odděleně, je takto povinen je uvádět každý prodávající při prodeji v rámci své podnikatelské činnosti. Uvedené náklady nesmí překročit náklady skutečně vzniklé.“

Obdobně na povinnost žalovaného rozhodnout o žádostech žadatelů na zápis do Seznamu nemá vliv ust. čl.II odst. 1 vyhl.č. 158/2011 Sb. /na které odkazoval žalovaný a při jednání 8.10.2011 i žalobce/, umožňující do vydání konečného rozhodnutí ve věci zápisu provozovatele kolektivního systému pro zajišťování společného plnění financování nakládání s historickým elektrozařízením pro skupinu 3, uvedenou činnost vykonávat všem žadatelům, kteří do dne 12.10.2005 podali návrh na zápis do Seznamu pro zajišťování financování nakládání pro danou skupinu elektrozařízení.

Soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. úspěšnému žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 8 000,-Kč, kterou tvoří soudní poplatek za podání žaloby (2 000,-Kč) a za kasační stížnosti (5000,-Kč), a dále náhradu nákladů za zastoupení, kterou tvoří náhrada za 5 úkonů právní služby do 31.12.2012 (převzetí, podání žaloby, podání repliky, podání soudu ze dne 22.6.2012 a ze dne 12.10.2012) po 2.100,-Kč a 5x paušál po 300,-Kč, tj. celkem 12.000,- Kč, a dále náhradu za 4 úkony právní služby od 1.1.2013 (jednání 14.2.2013, kasační stížnost, sepsání repliky ze dne 4.7.2013, jednání 8.10.2013) po 3.100,-Kč a 4x paušál po 300,-Kč, tj. celkem 13.600,-Kč. Celková výše nákladů za zastoupení činí 25.600,-Kč, k této částce soud přičetl částku příslušné daně z přidané hodnoty (21%) ve výši 5.376,-Kč. Celkem tak náhradu nákladů řízení přiznal ve výši 37.976,-Kč.(vše dle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění. Soud nepřiznal žalobci náhradu za úkon - žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 21.10.2011, neboť nejde o podání ve věci vedeného soudního řízení, nýbrž o podání v rámci správního řízení podmiňující úspěšnost podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť jí soud v souvislosti s tímto řízením žádnou povinnost neuložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. října 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu